

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177
PODUREDNIŠTVO
34135 Trst, Vico d. Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 35.000
Letna inozemstvo Lir 50.000
Zračna pošta inozemstvo Lir 80.000
Poštno čekovni račun: št. 11234499

Leto XL. - Štev. 14 (2993)

Gorica - četrtek, 7. aprila 1988 - Trst

Posamezna številka Lir 800

Vsa katoliška Cerkev se veseli ob tisočletnici krsta Rusije

V torek, 22. marca, je bilo objavljeno apostolsko pismo Janeza Pavla II., posvečeno tisočletnici krsta sv. Vladimira in njegovega ljudstva leta 988. Pismo se začne z besedami »Pojdite po vsem svetu...« Napisano pa je bilo 25. januarja, na praznik spreobrnjenja sv. Pavla.

Datum ima svoj pomen, saj je bil sv. Pavel apostol vseh narodov in je prvi zapisal: »Ni razlike med Grkom in Rimljanom, med svobodnim in sužnjem, vsi smo eno v Kristusu Jezusu.«

In prav to je vodilna misel tega apostolskega pisma, da smo po krstu in evangeliju vsi kristjani eno, tako katoličani kot pravoslavni, saj sta obe Cerкви ohranili krst in apostolsko nasledstvo hierarhije, tj. duhovništva, le razmere in dogodki so nas v teku zgodovine ločili v dve Cerкви, ki pa sedaj znova iščeta pot k ponovnemu skupnemu občestvu.

Pismo se v latinskem jeziku začneja »Eumes in mundum« in je razdeljena na šest poglavij. V prvem poglavju se papež ustavlja ob Kristusovem odrešilnem delu in ob pomenu krsta, kakor še posebej izhaja iz bizantinskega obreda.

ZACETKI KRŠČANSTVA V KIJEVU

V drugem poglavju se papež ustavi ob zgodovinskih dogodkih. Razlaga, kako je krščanstvo prišlo v Kijev, ki je bil takrat glavno mesto Rus', tj. prve ruske kneževine. Omenja knežino sv. Olgo, ki je prva sprejela sv. krst okoli leta 955. Toda njen sin Svjatoslav je ostal pogani, šele njen vnuk Vladimir se je dal krstiti skupaj s svojim ljudstvom leta 988. Vladimir je sicer prejel krst iz Bizanca, toda v njegovo kneževino so prišli tudi učenci sv. Cirila in Metoda ter prinesli liturgijo v slovanskem jeziku. Liturgija v domačem jeziku je pripomogla k hitrejšemu širjenju evangelija in tudi k začetkom narodne kulture. Saj se ravno v Kijevu v naslednjem stoletju začneja tudi ruska svetna kultura. V tistih časih pa je Cerkev bila še vedno združena in sv. Vladimir in prvi njegovi nasledniki so imeli stike tudi z Rimom in zahodno Cerkvijo.

»Staroslavski jezik,« piše sv. oče, »je postal važno sredstvo za evangelizacijo, pa tudi za samostojen kulturni razvoj teh narodov, razvoj, ki je v marsičem postal bogastvo za življenje in kulturo vsega človeškega rodu.«

VERA IN KULTURA

V naslednjem 3. poglavju papež poudarja ravno to, kako je krščanska vera povezana tudi s kulturo narodov, kamor se že evangelij. Dobesedno piše: »Krst Vladimira Velikega in pozneje vsega njegovega ljudstva je bil velikega pomena za duhovni razvoj in tem delu Evrope in Cerkve kot tudi za celotno bizantinsko-slovansko kulturo in civilizacijo.« Tudi tukaj papež poudarja originalno zamisel sv. bratov, ki sta z bogoslužjem v slovanskem jeziku postavila temelje temu, kar danes imenujemo »inkulturacija« evangelija.

Papež ne pozabi na doprinos menihov in samostanov v Rusiji za razvoj liturgične umetnosti, duhovnega življenja in tudi svetne kulture v Ukrajini in pozneje v celi Rusiji do Vladivostoka, saj so pravoslavni menihi ponesli evangelij čez celo Sibirijo.

Sv. oče tudi ob drugih priložnostih kaže na vlogo Cerkve in vere, ki jo imata tudi pri rasti in razvoju človeške kulture in družbe nasproti marksizmu, ki meni, da je vera oplj za ljudstvo. Če bi marksisti hoteli biti resnično ljudski, ki kaj takega nikoli ne mogli trditi, saj jih vsa zgodovina krščanstva stavi na laž.

ZELJA PO POLNEM CERKVENEM OBČESTVU

Zatem preide sv. oče v 4. poglavju k zadevi, ki mu je še posebno pri srcu, k edinosti kristjanov. V prvem tisočletju je bila Cerkev ena, čeprav se je razlikovala po liturgičnem jeziku, po cerkveni disciplini in tudi v različnih teoloških poudarkih. Potem sta se vzhodna in zahodna Cerkev ločili. Danes so pa na delu prizadevanja, da bi znova prišlo do edinosti, do medsebojnega občestva. Ekumenizem je napravil že dolge korake v medsebojnem dialogu med eno in drugo Cerkvijo. »Polnost občestva je dar Sv. Duha in ne bo samo sad zgolj človeških prizadevanj in želja, čeprav so tudi te potrebne.« opozarja sv. oče.

EVROPA JE ENA

Janez Pavel II. je prvi papež, ki gleda na Evropo v njeni celovitosti; zanj je Evropa ena od Atlantika do Uralov. To edinstvo Evrope podčrta v 5. poglavju tega pisma. »Kulturo vseh evropskih narodov, čeprav različno med seboj, hrani življenjski sok, ki priteka iz istega skupnega studenca. Ta zavest mora nagibati ne samo kristjane, marveč vse evropske narode, da iščejo skupno pot k miru in soglasju in k skupnemu napredku.« Ni pravega miru razen na podlagi procesa postopne združitve, kjer bo vsak narod lahko izbiral v svobodi in resnici poti k lastnemu napredku,« pravi sv. oče. In zaključuje to poglavje: »Poseben poklic Evrope, rojene na krščanskih temeljih, je, da se trudi za mir po celem svetu.«

BRATSKA MOSKOVSKA CERKEV

V zadnjem poglavju papež pravi, da se s tem pismom obrača na vse brate in sestre, pravoslavne in katoličane, posebej se na sinove ruskega, ukrajinskega in beloruskega naroda, na tiste, ki živijo doma, in na one, ki so raztreseni po svetu. Posebej še je ta jubilej praznik za pravoslavno Cerkev, ki ima svoj sedež v Moskvi in ki jo mi z veseljem nazivamo »bratska Cerkev«. In še: »V tem slovesnem zgodovinskem trenutku katoliška Cerkev pošilja tisočletni sestrski Cerкви po rimskem škofu poljub miru kot izraz goreče želje po tistem popolnem občestvu, ki ga je hotel Kristus in je zapisano v naravi Cerkve.« Končuje pa z besedami: »Pred Materjo Kristusovo se pa čutimo zares bratje in sestre v tistem mesijanskem ljudstvu, ki je poklicano, da bo ena sama družina na zemlji.«

***

V tiskovni konferenci, kjer so članikarjem predstavili to novo papeško pismo, so povedali, da bo papež objavil še eno apostolsko pismo in sicer naslovljeno na ukrajinske katoličane ali ukraine. Povedali so tudi, da bo sv. oče poslal apostolsko pismo »Pojdite po vsem svetu« moskovskemu patriarhu Pimenu. Končno so na vprašanje, če bo šel sv. oče v Rusijo, odgovorili, da je papež prejel ustno povabilo od metropolita Filareta in da čakajo še na pismeno povabilo.

Papež hrvaškim romarjem

Pri molitvi angelovega češčenja v nedeljo 20. marca je sv. oče posvetil posebno pozornost Hrvatoma, ki je nanje imel kratek nagovor. Ponovil je besede kardinala Al. Stepinca o Materi božji: »Obljubljam ti, da ostanem zvesti.« Nato je orisal zgodovino in nastanek božje poti pri Mariji Bistriki, ki je hrvaško narodno Marijino svetišče, le škoda da do njega še vedno vodijo precej slabe ceste. Omenil je tudi druge Marijine božje poti v Jugoslaviji, med temi Brezje, Ptujsko goro in Sveto goro.

Mati Terezija odpira nove hiše

Mati Terezija iz Kalkute je odprla novo postojanko v Avstriji in sicer v samostanu Heiligenkreuz blizu Dunaja. Pristala je tudi na prošnjo škopskega škofa Joahima Herbuta, da odpre postojanko tudi v Peči na Kosovu. Omenila je tudi, da bodo njene sestre prišle v Beograd, kamor jih

OLJČNA NEDELJA

Oljčna nedelja je bila letos prav lep spomladanski dan. Povsod je bila zato običajna blagoslovitev oljnih vejic in procesije v cerkev. Tudi v Rimu pri Sv. Petru je bilo tako. Na to nedeljo je bilo tudi že tradicionalno mednarodno srečanje mladih. Kakih sto tisoč mladih je prisostvovalo obredom oljčne nedelje. Sv. oče je imel nanje nagovor, v katerem se je vprašal, zakaj je oljčna nedelja postala v Cerкви že nekaj let praznik mladih. »Zdi se, da so mladi sami dali odgovor: dali ste ga vsi, ki leto za leto romate v Rim, da tukaj obhajate ta dan. Ali želite s svojo prisotnostjo pričevati, da iščete Kristusa v središču njegove skrivnosti? Iščete ga v polnosti tiste resnice, ki je On sam v zgodovini človeka.«

V tem nagovoru je sv. oče napovedal, da bo prihodnje leto srečanje mladih pri sv. Jakobu v Composteli na Španskem 19. in 20. avgusta 1989. »Tudi jaz bom tja poromal, da se srečam z vami,« je zaključil sv. oče. »Vodilna misel tega srečanja bo: Mladi kristjani na pragu tretjega tisočletja odkrivajo apostolske korenine svoje vere in se zavezujejo za dejansko evangelizacijo sedanjega sveta.«

V PALESTINI

Čisto drugačno je bilo ozračje v Sveti deželi. Tam je latinski patriarh Michel Sabbah odpovedal tradicionalno procesijo z Oljske gore v Jeruzalem, ki se vsako leto obhaja v spomin na Jezusov slovesni vhod v Jeruzalem. Do te odločitve je bil patriarh primoran zaradi nasilja, ki je vladalo in še vlada v Palestini. Saj so tudi na oljčno nedeljo bile manifestacije in spopadi z izraelskim vojaštvom in so bili tudi mrtvi. Prav tako so bile iz varnostnih razlogov odpovedane tudi vse ostale slovesnosti med velikim tednom in na samo Veliko noč. Tako katoličani kot pravoslavni niso hoteli tvegati liturgičnih slovesnosti izven zaprtih prostorov.

To dejstvo dovolj jasno priča, kako hudi časi so v Palestini. Romarjev tudi za praznike skoro ni bilo in namesto molečih romarjev in njihovega petja so odmevali kriki palestinskih demonstrantov in streli izraelskih vojakov. Saj so skoro vsak dan bili mrtvi med Palestinci. Presunilo je to, ko je človek po televiziji videl domačine Palestince, ki so s fračo lučali kamenje na izraelske vojake. Kot bi videl Davida, ki z enako fračo in kamni gre nad Goljata. Ali se zgodovina povrača?

VELIKI ČETRTEK

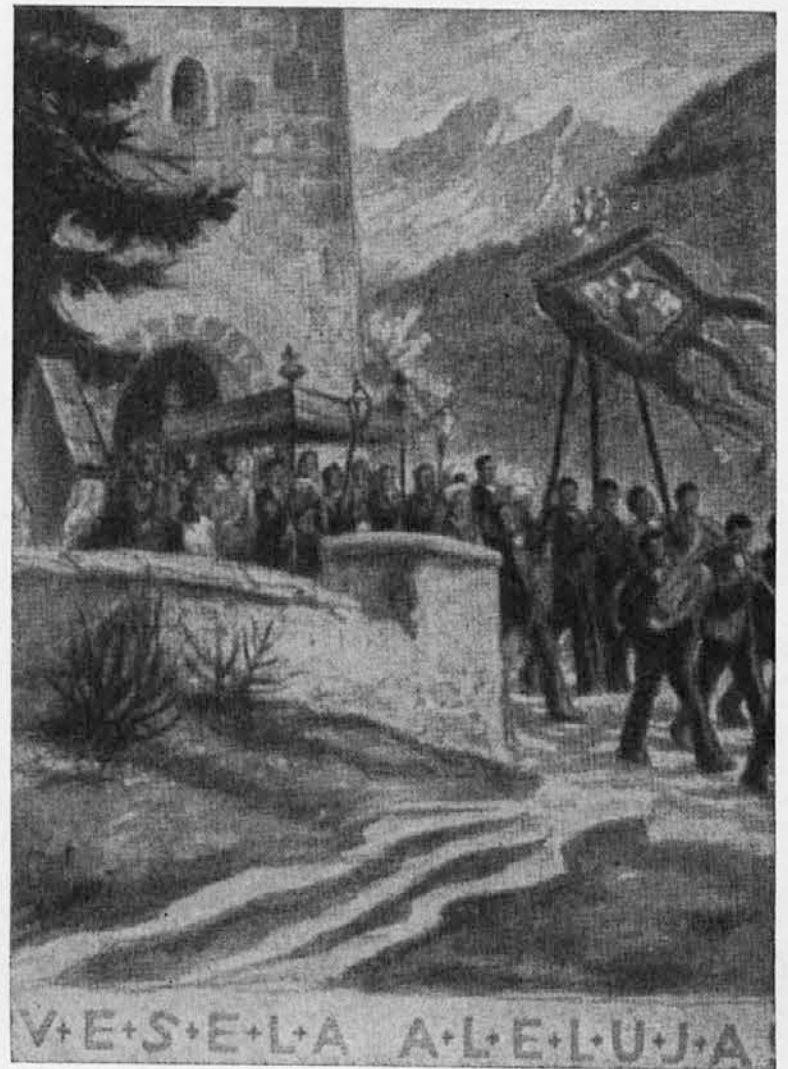
Naslednje dni velikega tedna so bili po vsem svetu obredi, kot so se uveljavili po zadnjem koncilu. Na Veliki četrtek dopoldne je bila po vseh katedralah križena maša, pri kateri škofje posvetijo sveta olja. To je maša mašnikov, bi lahko

je povabil nadškof Fr. Perko. Dobila je tudi vsa potrebna dovoljenja, da lahko grede njene hčere v Sovjetsko zvezo. Ljubezen m. Terezije si osvaja svet.

V Sloveniji bodo znova uvedli gimnazije

Za časa stalinističnega dogma so v Sloveniji odpravili gimnazije, tj. študij latinščine in grščine. Latinščino so študirali še samo v Malem semenišču v Vipavi. Sedaj so uvideli, da so napravili veliko napako, saj so klasični jeziki in grška ter rimska kultura temelj vsaki resni izobrazbi in kulturi. Zato so sklenili, da bodo v Sloveniji znova odprli klasične gimnazije s poukom latinščine. Za sedaj bodo dobili gimnazijo v Mariboru, Ljubljani, Škofji Loki in v Kopru.

Stalinistične in leninistične dogme ne držijo več ne v gospodarstvu ne v kulturi. Spoznanje je grenko in škoda na obeh področjih že prevelika.

rekli. V stolnici se po možnosti zberejo vsi mašniki iz škofije in skupaj s škofom sodarujejo sveto daritev. Na ta dan se stolne cerkve napolnijo z mašniki v belih tunikah. Tudi v Gorici in Trstu je bilo tako, pa v Kopru in drugje. Pri Sv. Petru v Rimu je somaševanje vodil Janez Pavel II., saj je on rimski škof.

Zvečer je bila povsod maša v spomin zadnje večerje. V župnijskih cerkvah in bazilikah se je zbralo ljudstvo s svojimi duhovniki, da obhaja mašno daritev v spomin na zadnjo večerjo. Morda je ta maša najbolj »maša«, ker je prav na večer, ko je Jezus ustanovil daritev nove zaveze. V katedralah škofje pri tej maši tudi umivajo noge prej določenim osebom. Včasih so to reveži, drugi člani župnijskih svetov, kot npr. v Gorici. V Milanu je kardinal Martini povabil k temu obredu oboževalce za aidsom.

Po slovenskih cerkvah sledi češčenje Jezusa v božjem grobu. To je navada, ki jo Italijani manj poznajo, pri nas pa je še vedno živa. In prav je tako!

VELIKI PETEK

Na Veliki petek se zvrstijo križevi poti. V deželah španske tradicije je Veliki petek posebno slovesen dan in tudi civilen praznik; ta dan delo počiva.

Zvečer je papež imel tradicionalni križev pot od Koloseja na Palatin. V več jeziki so napovedovali posamezne postaje in na koncu je papež imel nagovor. Ves obred je oddajala tudi italijanska televizija. Tako so bili deležni križvega pota tudi bolniki in ostareli ljudje.

V Gorici je istočasno bil križev pot po mestnih ulicah od stolnice na Travnik po korzu. Čeprav je bilo vreme dokaj mrzlo, je bila udeležba, zlasti mladih, ki so pobožnost pripravili, precej dobra. Med križevim potom se je slišala tudi slovenska beseda in molitev.

VELIKA SOBOTA IN VELIKA NOČ

V liturgiji je bila v prvih stoletjih noč med Veliko soboto in Veliko nočjo višek liturgičnih slovesnosti: celo noč do jutra so preživel kristjani ob branju Svetega pisma, nagovorih škofov, krstu katehumenov, slovesni mašni daritvi. V novih reformah liturgije velikega tedna so te slovesnosti prenesene na soboto zvečer tja do polnoči. Tako so obhajali obrede Velike sobote po bazilikah, katedralah in po župnijskih cerkvah. Ponekod je udeležba lepa, drugod se pa novi obredi niso še ukoreninili. Med Slovenci je velika sobota še vedno združena z vstajensko procesijo, ki je pa manj slovesna kot je bila nekoč, ko se je vršila na Veliko noč zjutraj. Na Goriškem ponekod imajo vstajensko procesijo v soboto zvečer, drugod še vedno na Veliko noč zjutraj. Če vprašate ljudi, kaj imajo rajši, bodo odgovorili: »Lepše je vstajenje zjutraj.« To pričajo vasi, kjer imajo vstajenje zjutraj zgodaj.

To potrjuje tudi vstajenska procesija v gorški stolnici. Slovenci smo vpeljali navado, da imamo vstajenje na Veliko noč zjutraj ob 6.30. Procesija je znotraj cerkve in po procesiji je maša. Vsako leto, tudi letos je bilo tako, se stolnica napolni, na koru poje združen zbor, okrog oltarja se zberejo številni strežniki. Slovesna trojna Aleluja ob začetku procesije vse nekako dvigne v pravo velikonočno razpoloženje. Morda gre za čustvenost, a tako je.

V Rimu je bilo na Veliko noč deževno vreme, kot po skoro celi Italiji. Papeževa maša ni mogla biti na trgu sv. Petra, temveč so se morali umakniti v baziliko. Med izrednimi udeleženci je papež imel tudi ameriškega zunanega ministra Shultza z ženo; on je protestant, ona pa katoličanka.

S Shultzem se je papež srečal prejšnji dan na Veliko soboto v posebni avdienci. Minister se je namreč na poti v Palestino ustavil za dva dni v Rimu, se sestal s predsednikom Cossigo, zunanjim ministrom Andreottijem ter s kardinalom Casarolijem. V Palestino je odletel na Veliko noč popoldne z namenom, da ponovno posreduje za mir med sprtimi državami in skupinami. Zato si je želel pomoči tudi Italije in Vatikana. Sv. oče mu je brez dvoma zagotovil svojo pomoč, saj mu je mir vedno tako pri srcu. To je pokazal tudi na Veliko noč, ko je z balkona bazilike sv. Petra po pontifikalu blagoslovil množico na trgu sv. Petra, voščil praznike v 50 jeziki, tudi v slovenščini ter vzkliknil: »Mir, mir.«

A miru marsikje ni bilo: med Irakom in Iranom, v Panami, v Afganistanu, v Indiji, v Sv. deželi, pač pa so v miru obhajali Veliko noč v Nikaragvi, kjer je, vsaj do sedaj, držalo premirje, ki so ga sklenili sandinisti in protisandinisti.

★ **Najnevarnejše srčne bolezni so še vedno: sovraštvo, zavist in nasp.** (Pearl Buck)

Generali in generacije

Pod zgornjim naslovom je revija *Teleks* v Ljubljani objavila članek, ki ga je napisal in podpisal častnik Andrej Novak. Zavaljo tega članka je vložil tožbo zoper avtorja naprej javni tožilec v Ljubljani, toda republiko sodišče v Ljubljani je postopek ustavilo. Vendar zadeva ni bila zaključena. V Beogradu so o tem razpravljali v skupščinskih odborih in poverili zveznega državnega tožilca Miloša Bakića, naj vložijo obtožni predlog tako zoper Andreja Novaka kot zoper odgovornega urednika «Mladine» Frančija Zavrta, češ da sta, eden v članku »Generali in generacije«, drugi v uvodniku Mladine »Mamula go home« žalila ugled SFRJ in da slično pisanje pomeni napad na Jugoslavansko ljudsko armado (JLA) ter ruši njen ugled. Ker želimo, da si bralci tudi izven Jugoslavije lahko ustvarijo sodbo o tem, kaj je v SFRJ »žalitev« in »napad« na državo in armado, članek iz *Teleksa* ponatiskujemo tudi zaradi pogumnih slovenskih častnikov, ki nočejo več biti le orožje beograjskih stalinistov.

Samo še kardinali v Rimu menda branijo nedotakljivost svete Cerkve s tako neprobno enotnostjo, kot branijo naši generali nedotakljivost armade. V tako hierarhični organizaciji, kot je vojska, je to sicer do neke mere razumljivo; toda čeprav bi bilo nerealno pričakovati, da bo vojska v demokratizaciji povsem sledila družbi, pa vendar obramba nedotakljivosti za vsako ceno v nasprotju s prevladujočim političnim ozračjem in v času, ko je v Jugoslaviji vse podvrženo kritični analizi, zveni retrogardno. Razen če smo pripravljeni verjeti, da je vojska zares edini neproblematični segment v naši družbi.

O armadi se je zadnje čase govorilo v zvezi s številnimi vprašanji, od pobude za civilno službo vojaškega roka do načrtov za izdelavo domačega vojaškega letala z nadzovo hitrostjo, od dela proračuna za armado do dileme profesionalna ali splošnoobvezna vojska, od zahtev za »republikanizacijo« armade, do očitkov, da goji vojaški vrh puščistične težnje.

Te razprave še niso končane in bodo gotovo še trajale, kljub jasnim težnjam, da bi jih preprosto zadržali. V državi je prevladala težnja, da je spricho globoke krize treba odkrito ponovno pretehtati tudi vprašanja, ki so dolgo veljala za nespremenljive naše stvarnosti. V posameznih delih države so tudi politična vodstva spoznala, da dejanska odprava verbalnega delikta prispeva k sproščanju notranjih napetosti, če ne celo koristi pri razreševanju problemov.

ARMADA JE NEDOTAKLJIVA

Toda za razprave o vojski je značilno, da vsako vprašanje, pripomba, kritika ali razmišljanje naleti na nekritično obrambo ne toliko vojske kot take kot njene nedotakljivosti. Tudi kadar kdo od visokih vojaških poveljnikov odgovarja z argumenti, je čutili izrazito nejevoljo in odpor do dialoga, na drugi strani pa nestrpnost do političnih oblasti (zlasti v Sloveniji), ki po oceni vojaškega vrha ne ukrepajo ali ne ukrepajo dovolj odločno zoper vse, ki »napadajo JLA«. Miselna konstrukcija, s katero vojaška hierarhija reagira na vsako besedo o vojski, ki ni poveljevanje, je vedno enaka in malone povzdignjena na raven dogme: močna vojska je najboljši garant mirnega in svobodnega razvoja Jugoslavije. Napadi na vojsko rušijo obrambno moč države in so dejansko napadi na celotno družbo. Kritike na rvaš JLA torej niso samo in niti ne toliko problem armade, temveč predvsem obedi politični problem, ki je najhujši v Sloveniji, kjer bi bil že čas, da bi politična oblast (včasih tudi sodstvo) že enkrat ostro reagiralo. V najboljšem primeru je v odgovorih generalov čutili paternalizem do zapeljanih duš, kar je zlasti očitno v odnosu do mirovnikov, češ, fantje, vi ste dobri, pošten, tudi mi smo za mir, ravno tako kot vi, vendar vi pač razumete, da so vaše sanje utopija, sploh pa bi še največ storili za mir, če bi propagirali našo vojsko.

SLOVENCIS NISMO OPOREČNIKI

V Sloveniji so odnosi med prebivalstvom in vojaško hierarhijo še bolj nelagodni zaradi vrste starih in novih momentov, ki ne olajšujejo dialoga. Slovenci že po tradiciji in splošnih nagnjenjih nismo, ne bomo rekli vojaški, ampak rajše oficirski narod. Občevalni jezik v vojski je srbohrvaški, oficirji živijo nomadsko življenje, pretežno v neslovenskem okolju, plače so za slovenske razmere slabe, služba pa težka. Vse to je prispevalo k temu, da je delež slovenskih starešin v zadnjih letih

zdrnil pod 3 odstotke. V Sloveniji je najbolj razvito ne samo mirovno gibanje, temveč tudi prepričanje, da je lepša bodočnost človeštva neločljivo povezana z odpravo vojn in torej tudi take vojske, kakršno poznamo danes. Na drugi strani je NOB daleč in zlasti mlajše generacije se težko navdušujejo za vojsko kot nosilko tradicij partizanske vojske in varuhinjo revolucionarnih pridobitev.

SLOVENCIS ZELIJO RAZPRAVLJATI TUDI O ARMADI

V Sloveniji je ne nazadnje v javnosti absolutno vladalo prepričanje, da mora kritična analiza zajeti vse dele družbe, torej tudi vojsko. Tudi na tem področju so se pokazale nedoslednosti, kot pri vojaškem proračunu, o katerem praktično ni bilo nikoli prave parlamentarne razprave, pa tudi dvoletnosti naše uradne politike, ki je na eni strani sejala gesla o miru, na drugi strani pa že dolgo zelo aktivno trgujemo v orožjem, kar je zdaj znano tudi širši javnosti. In nazadnje, razvoj na Poljskem je opozoril, da tudi socialistične države niso imune pred vojaškimi udari in vojaškimi režimi.

Z malo pretiravanja bi lahko rekli, da je Slovenija za jugoslovanski vojaški vrh slabo zavarovan prostor, kjer tolerirajo sumljive ideje in elemente, da ne rečemo ravno peto kolono, in s tem dopuščajo, da se širi zmeda tudi v druge dele Jugoslavije. Še manj pretiravanja lahko tudi rečemo, da je za povprečnega Slovenca današnja jugoslovanska vojska od uniforme dalje malce starinska organizacija, ki je sicer morda z eno nogo res v tehnološkem 21. stoletju, toda z drugo nogo stoji še zmeraj v mentaliteti petdesetih let.

To je splošni okvir za konkretne dileme, ki izvirajo iz sedanjih krize. O sami obrambni sposobnosti vojske je težko presojati. Mogoče pa je reči vsaj dvoje: prvič, vojsko v miru (k sreči) nima možnosti, da bi obrambno sposobnost dokazala z merjenjem v mednarodnem prostoru, kar morajo nenehno delati gospodarstveniki ali športniki; obrambno sposobnost vojske je torej mogoče oceniti le približno po njeni opremljenosti, organizaciji, vojaških vajah ipd.; drugič, in to je morda še bolj pomembno, oboroženost ni bistvo obrambne moči.

ZMOTNI POGLEDI O VOJSKI

Naši vojaški strategji trdijo, da je družba v krizi navzven še bolj ranljiva, kar je nedvomno res. Tudi drugi del tega razmišljanja se glasi, da zato zdaj potrebujemo predvsem še močnejšo in sodobnejšo opremljeno vojsko, češ, če bo vojska ne-

hala nabavljati sodobno orožje, bo v nekaj letih zaostala za drugimi vojskami v okolici. Te premise ni mogoče sprejeti nekritično. Na eni strani lahko hitro pripelje do sklepa: čim hušja kriza, tem močnejša vojska, kar vodi do naraščajočega vpliva vojaško-industrijskega kompleksa, lahko pa tudi do poseganja vojske v politično sfero. Na drugi strani pa odvrača pozornost od poglobitve, namreč od tega, da je obrambna moč države odvisna od njene notranje trdnosti, vendar ne od uniformne enotnosti, temveč od zdravega gospodarskega in političnega življenja. Stara jugoslovanska vojska je bila brez dvoma bolj opremljena od prvih partizanskih enot, pa je vendarle propadla v nekaj dneh. Bolj je torej važno, da industrija kupuje novo opremo in da se razvija politična demokratija, kakor pa, da vojska kupuje ali izdeluje najmodnejše orožje in zagotavlja enotnost v uniformiranosti.

PRORAČUN ZA VOJSKO

Druga, zelo konkretna dilema je nadzor nad vojaškim proračunom. Čedalje bolj je razširjeno mnenje, da družba v taki krizi, kot je naša, ne more dati neomejenega sredstva. Po uradnih podatkih vojska ni neobčutljiva za te probleme in krči svojo sestavo: toda na drugi strani je vendarle čutili odpor do širšega družbenega nadzora nad trošenjem teh sredstev in nad delovanjem vojske nasploh. Na eni strani je čutili težnjo po tem, da bi zagotovili avtomatsko dodeljevanje sredstev za armado, na drugi strani pa primer z nadzvočnim letalom daje slutiti, da se še nismo dovolj naučili od fenijev, obrovcev in jeseniške jeklarne. Na drugi strani pa vsaj javnost v Sloveniji zahteva, naj se zagotovi trajni nadzor civilne družbe nad vojsko, nadzor, ki bi zagotavljal tudi, da bi se začelo razmišljati vsaj o tistih reformah, ki bi jih bilo mogoče uresničiti in za katere se zavzema večina prebivalstva v kaki federalni enoti. Skratka, vojska, ki razmišlja o nadzvočnem letalu, bi se lahko hitreje prilagajala družbenemu okolju in vezi med vojski in civilisti bi se danes pač lahko utrjevale še drugače ne le s tem, da ljudstvo obiskuje vojsko in da vojska gradi ceste, ampak tudi s tem, da bi resno razmišljali o takih stvareh, kot je ustanavljanje narodnostno homogenih vojaških enot ali o tem, ali so res edino člani ZK sposobni za odločilne poveljiške položaje v armadi in ali to res prispeva k njeni večji učinkovitosti, ko pa se s tem izbor omejuje na desetine prebivalstva, obramba domovine, saj za to gre, pa je tako rekoč po definiciji stvar vseh Jugoslovancev.

Ali gremo naproti mističnemu obdobju?

V Tinjah na Koroškem so imeli vrsto predavanj o mistiki. Med drugimi predavatelji je bil prof. Eugen Biser z univerze v Münchnu; sprejel je stolicu, ki je bila prej prof. Karla Rahnerja. Ta je zastopal mnenje, da bo kristjan prihodnosti mistik ali pa ga sploh ne bo več. E. Biser je skušal odgovoriti, ali znamenja časov res kažejo v to smer.

Biser ta znamenja vidi. Po njegovem je bilo v dosedanem krščanstvu več razvojnih stopenj (faz). Někako do reformacije je bila v ospredju dogma (verska resnica); potem se krščanstvu pripisuje bolj etična vloga; končno pa pride racionalizem, ko tudi v veri prevladuje razumarstvo. Danes vse kaže, da je ljudem tega razumarstva dovolj. Racionalizem (z razvojem znanosti) je veliko prinesel, še bolj pa je pustil ljudi nepotešene, ker ni mogel odgovoriti na človekova najgloblja vprašanja. Tako smo danes pričre naslednjega: javlja se želja po duhovnem, po osebnem; vedno več je v današnjem svetu tudi osamljenosti. Najpomembnejši pa je »verski preobrat«, ki ga je danes mogoče zaznati: od vere resnic prehajamo k veri zaupanja, od vere pokorščine k veri razumevanja, od vere v marsikaj k veri v osrednje. Predavatelj je pribil: Smo na poti k novi obliki vernosti — k prijateljstvu. To da se sklada s tistim, kar pravi Jezus pri evangelistu Janezu: »Ne imenujem vas več služabnike, ker služabnik ne ve, kaj dela njegov gospodar; vas pa sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od Očeta.«

Pred predavanjem je bil dr. Biser deležen skromne, a prisrčne počastitve ob svoji 70-letnici življenja. Slovensko in nemško so zapela dekleta iz St. Lipša, dr. Matěj Woschitz, ki je imel »lavdajac«, pa je dr. Biserja označil kot »prijatelja Koroške«. — L. P.

»Slovenski dan«

v Evropskem parlamentu v Strasbourgu

V sredo 20. januarja je na povabilo Evropskega parlamenta dr. Franc Bučar iz Ljubljane govoril evropskim parlamentarcem v Strasbourgu. Konferenco na temo »Križa v Jugoslaviji« je vodil vodja parlamentarne skupine za jugovzhodno Evropo dr. Otto von Habsburg, ki je dr. Bučarja tudi predstavil.

Smisel Bučarjevega nastopa je bil v tem, da je skušal evropskim parlamentarcem in politikom prikazati nujnost, da v svoji zavesti pomaknejo meje Evrope tudi čez meje Evropske skupnosti in da upoštevajo tudi tiste narode, ki so skozi vso poantično zgodovino bistveno povezani z oblikovanjem politične in kulturne podobe Evrope.

Kratek, a zadet Bučarjev nastop v angleščini je vzbudil med parlamentarci veliko zanimanja. Soglasno so izrazili veliko veselje nad dejstvom, da se slovenski glas sliši v tej osrednji evropski politični instituciji.

Zdi se, da ni mogoče internacionalizirati samo kakega delnega slovenskega problema, kakor je denimo vprašanje šolskega modela na Koroškem, vprašanje zaščitnega zakona v Italiji ali vprašanje parlamentarne svobode v Sloveniji. V Evropi je treba nastopiti s kompletnim seznamom slovenskih zahtev in pričakovanj — in potem je tudi kaj možnosti, da nas bodo sploh opazili in prispevali k reševanju tudi vsake od posameznih zahtev. Bučarjev nastop je bil prav te vrste. Treba bi ga bilo podpreti tudi z glasom iz zamejstva.

(Nedelja)

Opomba ured.: Dr. Franc Bučar je profesor na ljubljanski univerzi. Maja 1945 je skupaj s partizani vkorakal v Celovec in bil prvi komandant mesta. Sedaj je eden glavnih sodelavcev Nove revije, kjer objavlja načelne članke juridične in politične vsebine; je odločen zagovornik demokratičnega pluralizma; v Strasbourgu je med drugim dejal, da pomoč državam z leninistično diktaturo samo odlaga, kar je neizbežno: revizijo sistema. Pomoč Jugoslaviji ne pomeni ohraniti miru in ravnotežja. Zaradi tega govora je prof. Bučarja v Delu kritiziral Jože Smole.

V razpiti 57. številki Nove revije je objavil razpravo »Pravna ureditve položaja Slovencev kot narod«. V tej razpravi med drugim pravi: »S stališča naravnega prava je revolucija, ki jo je izvedla KP, vsiljena družbena preobrazba, ker o njej ni mogel soditi narod, na katerega se je nanašala. Slehera pod diktaturo vsiljena družbena preobrazba je z vidika naravnega prava protizakonita oziroma protipravna, ker že po svoji notranji vsebini kaže na to, da večina ni zanjo. Sicer diktatura ne bi bila potrebna.«

Več cerkvene svobode v Rusiji

V Moskvi se je vršilo zasedanje pravoslavnih škofov, ki morajo pripraviti zborovanje Sv. sinoda za prihodnji mesec junij; udeležilo se ga je 70 škofov. Sprejeli so važen sklep, da za naprej ne bo več potreben pristanek 20 laikov za imenovanje novega župnika. Stalin je namreč leta 1929 izdal dekret, da noben župnik ne more prevzeti župnije, če tega ne odobri odbor 20 laikov. Tega dovoljenja od sedaj naprej ne bo treba več.

Toda na istem zasedanju so škofje suspendirali »a divinis« duhovnika Gleba Jakunina, tj. odvzeli so mu pravico maševanja. Gleb Jakunin je znan pravoslavni disident, ki se ne strinja s politiko uradne pravoslavne Cerkve. Bil je že večkrat

Pogumen nastop kardinala Ratzingerja v ZDA

Mediji v ZDA radi označujejo kardinala Ratzingerja, prefekta Kongregacije za verski nauk, kot »velikega inkvizitorja«. Kot takega ga vidi tudi liberalni »establishment« ameriške vzhodne obale. Pastor Richard John Neuhaus jim je zdaj hotel dati priložnost, da spoznajo Ratzingerja osebeno.

Ta luteranski pastor je voditelj Rockefellerovega inštituta za religijo in družbo in avtor cenjenih knjig. Ljudem, ki jim Ratzingerjeva teološka smer ni najbolj všeč, je hotel pokazati, da je prefekt Kongregacije resen teolog, ekumensko usmerjen, tako da je pravičen tudi do Lutrove reformacije, in ne zgolj »policist« v verskih zadevah.

To je Neuhausu posebno uspelo pri celodnevem teološkem raziskovalnem pogovoru v nekem zasebnem klubu na robu newyorskega Central Parka, pri katerem

zaprti, zadnjič je prišel iz zapora pred letom dni in je sedaj župnik nekje blizu Moskve. Cerkvena kazen ga je zadela zavoljo pisma, ki ga je naslovil na moskovskega patriarha Pimena. V njem zahteva, naj patriarh odstopi, češ da ni več zmogel voditi Cerkve, ker je star in bolehen; ima namreč 78 let in ni pri dobrem zdravju.

UTRIP CERKVE

Drugo bolgarsko romanje v Rim

Papež Janez Pavel II. je 9. marca pri splošni avdienci poleg drugih skupin romarjev še posebej pozdravil skupino katoliških romarjev iz Bolgarije. Vodil jih je škof Samuel Serafimov Djoundrine. Prišlo je 33 romarjev iz dveh škofij rimskega obreda (Sofia-Plovdiv in Nicopolj) ter iz katoliškega sofijskega eksarhata vzhodnega obreda.

To je doslej šele druga skupina romarjev, ki je prišla v Rim po drugi svetovni vojni iz Bolgarije. Prva je tja poromala novembra 1975.

Septembra v južni del Afrike

Sv. oče bo od 10. do 19. septembra tega leta obiskal pet dežel južne Afrike: Zimbabve, Botswana, Lesoto, Svaziland in Mozambik. To so pred kratkim uradno napovedali škofje teh dežel.

Kakor je poročal radio Vatikan, bo papež od 10. do 13. septembra v Zimbabveju. Od tam bo za en dan obiskal Botswana. Dne 14. septembra pričakujejo papeža za dva dni v Lesotu. 16. septembra je na spredu Svaziland. Zadnji del potovanja je od 16. do 19. septembra namenjen Mozambiku.

Zaradi vere poslan v norišnico

Na Češkoslovaškem je oče, šef policijskega oddelka v veliki kemični tovarni v Novakih, poslal svojega 23-letnega sina Juraja Lomnickega zaradi njegovega vstopa v katoliško Cerkev na oddelek za duševno bolne v Suciinih. Lomnický se je že pred leti odločil za katoliško Cerkev in je bil zaradi ugovora vesti oproščen službenja vojaškega roka. Njegova starša sta prepričana ateista. Sinovo vedenje in odločitev pa je ogrozilo očetov položaj, zato je bilo treba nekaj ukreniti.

Podelitev Templetonove nagrade

Templetonova ustanova v Londonu, ki vsako leto podeljuje denarno nagrado tistim osebam in ustanovam, ki si prizadevajo za medverski dialog in strpnost, je nagrado za lansko leto namenila britanski katoliški redovnici Mary Hall in ženski ustanovi za strpnost na Sev. Irskem. Hallova je ustanovila posebno središče v Birminghamu, v katerem se srečujejo ljudje različnih veroizpovedi, omenjena ustanova pa podpira sodelovanje med katoličani in protestanti na Sev. Irskem.

Iz Slovenije

Misijonska obzorja

Pred Veliko nočjo je izšla prva letošnja številka revije »Misijonska obzorja«. Kot smo že pisali, revija »Katoliški misijoni« ne bo več izhajala, namesto nje bodo sedaj Misijonska obzorja; izhajala bodo petkrat na leto kot samostojna revija in ne več kot priloga Družine. Dobivali jo bodo tisti, ki so ali se bodo nanjo naročili. V Gorici bodo Misijonska obzorja prejeli vsi dosedanji naročniki na Katoliške misijone, ostali se morajo posebej naročiti. Cena za pričujočo številko je 600 din.

Težave tudi v zdravstvu

Gospodarska stiska je v Sloveniji segla tudi v zdravstvo. To dobiva od gospodarstva vedno manj prispevkov. Vlada v Beogradu je celo tako modra, da dovoli podjetjem, ki so pasivna, da ne plačujejo prispevkov za zdravstvo, njih zaposleni pa ohranijo pravico do brezplačnega zdravljenja. Seveda zaradi tega zmanjkuje denarja za plače, za zdravila, za zdravstveno opremo. Prišlo je tako daleč, da so ponekod zdravniki že stavkali, npr. v Sempetru pri Gorici. V Delu so zapisali: »Tudi na področju zdravstva lahko pride trenutek, ko je treba stavkati, protestirati, predvsem proti strahoviti nesmiselnosti.«

Čudno je to: kar se zdi v Sloveniji nesmisel, imajo v Beogradu za višek politične modrositi.

Velikonočni običaji

Svoje dni so Veliko noč tudi na Slovenskem obhajali zelo praznično. V črtici »Pirhi« piše F.S. Finžgar o tem tudi to:

Velika sobota je bila že vsa praznična. Delo je počivalo. Ko so nakrmiti in napojili živino, so pripravili pražnjo obleko, postopali po dvorišču in se veselili sončnega pomladnega dne. Ob treh popoldne je prvi zagrmel največji možnar in zvonovi so se oglašili. Nič več ne počasno in postno žalostno. Kot pesem in vesela godba je začelo potrkavati. Otroci so oblekli nove, za pomlad in poletje pripravljene oblekice. Zbirali so se na vasi in v skupinah odhajali proti fari. Vsaka hiša je dala možkih in žensk, da so šli k procesiji vstajenja. Tedaj so že pomenljivo rekli: »Gremo k vzdigovanju!« Župnik, ki je vodil procesijo, je dvignil monštranco iz okrašenega božjega groba za opomin, kako je naš Odrašenik, zmagalec smrti, vstal iz zapečatenega groba.

VELIKONOČNI BLAGOSLOV JEDIL

Posebna simbolika je v velikonočnem blagoslovu jedi. Lepo jo je opisal že omeñeni pisatelj Finžgar, ki je bil tudi sam duhovnik:

Otroci so stopili krog mize, odrasli posedli krog peči. Z obredno slovesnostjo je mati najprej položila v jerbas velik kolač: »Vidite, otroci, to pomeni Kristusovo trmovo krono.« Potem je zataknila krog kolača tri korenine hrena: »Te grenke korenine pomenijo tri žeblje, ki je bil z njimi Zveličar pribit na križ.« Nato je dodala pet rdečih pirhov: »To so petere krvave rane našega Gospoda.« Nazadnje je v votlino kolača položila gnjat: »To pomeni velikonočno jagnje, darovano za naše odrešenje.« Otroci in odrasli so ob tem pomenbne obredne molčali. K materi je stopila odrasla hči in jerbas zagrnila s prtom, vezanim z rožami, obrobljenim s čipkami...

Blagoslavljanje jedi je sestavni del velikonočnega praznika, po drugi strani pa tudi ljubezniv spomin na Velike noči našega otroštva, na čas velikega prazničnega otroškega doživljanja skrivnosti Kristusovega vstajenja. Na svečano pogrnjeni mizi lahko zagori tudi velikonočna sveča kot razpoznavni znak topline in svetlobe velikonočne Aleluje po mračnih dogodkih velikega petka. Velikonočna sveča pa istočasno pričuje o svetem krstu v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha ter o vstajensko poveljanem Kristuscu, ki nas v prihodnosti vabi v večno svetlobo.

Ko se na Veliko noč vrnemo od božjega groba, zaživi naše življenje v siju Kristusovega vstajenja v večno življenje z globokim pomenom. Življenje ni blodnja, temveč začetek večnosti, v katere naročju naj bo, kot spet piše Finžgar, »blagoslovljeno vse naše delo in življenje«.

SLOVENSKE PIRHI

V ospredju tradicionalne Velike noči blesti posebno simbolično znamenje — pirhi. Najstarejši po izvoru so bili rdečeobarvani in sodijo k skrivnostnim izrazom človekove duhovnosti. Se preden je Kristusova beseda preplavila čas in prostor, so stara poganska ljudstva na pojavu ptičjega jajca po svoje doumela in doživljala veliko skrivnost bivanja. V najrazličnejših starih verstvih in kulturah je jajce postalo prisposoba in zaščitno znamenje neuničljivega in neminljivega krogotoka življenja. Bilo je tudi zaščitno sredstvo, ki je odganjalo temo, mraz, zle duhove in smrt. Rdečeobarvano jajce v rokah modrih starcev, čarodejev življenja in smrti, je

bilo odločilno in usodno znamenje rodu. Magičnih jajc niso jedli. Bila so izven kategorij dnevnega življenja. Kdor je ta stroga določila prekršil, je bil kruto kaznovan. Kasneje se je staro pogansko izročilo pomešalo in povežalo z novo krščansko vero. Ze v srednjem veku so si marsikje podarjali rdeče pirhe. Rdeča barva je v krščanstvu postala med drugim prisposoba za prelito Jezusovo kri. V prejšnjih stoletjih je iznajdljivi človeški duh izumil drugače obarvane pirhe.

Z velikonočnimi pirhi so bile povezane raznovrstne stare igre, npr. iskanje skritih pisanic, a tudi tkim. »Štruncanje«, ki ga je v črtici »Pirhi« lepo opisal Finžgar:

Najmlajši fantje so imeli veselja s štruncanjem na vasi in krog cerkve. Kdor je imel trden pirh, da je »ubil« na petnji in špični pirh tovariša, ta je pirh prigrabil. Če sta se pirha skončala, to se pravi, da se je ubil eden na petnji, drugi na špični strani, sta pirha obdržala. Iskala sta potem drugih soigralcev. Zato so klicali: Celec! Petnja! Špična! Ves ljubi velikonočni ponedeljek je bilo na vasi in krog cerkve teh klicev brez konca in kraja.

V navadi je bilo tudi majhno obdarovanje. Posamezni fantje, ki so si z vinom že nabrali poguma, so odhajali iz krčem, da stopijo k sorodnikom in znanim hišam, kjer so imeli že zrele hčere, po pirhe.

VELIKONOČNI ZAJEC

Svojevrstna značilnost Velike noči je tudi velikonočni zajec, ki razveseljuje predvsem otroke. Ta navada je bržkone zelo stara, saj je izpričana iz germanskega poganskega obredja, srečamo pa jo tudi pri nekaterih plemenih v Južni Ameriki in Aziji. Starim germanskim rodovom je veljal za kultno figuro pomladanske rodovitnosti. Pojavlja pa se tudi na starokrščanskih podobah in mozaikih kot simbolna podoba nove vrste človeka »z odprtimi očmi«, ki se iz otopenosti in neodločnosti neosveščenega poganskega časa že odloča za Kristusa. Po drugi strani je zajec, ki bojda celo v spanju ne zapre oči, prisposoba za vstalega Kristusa, ki vse ve in vidi.

Vse te lepe velikonočne navade, ki včasih postanejo žal prave razvade, pa so le bodrilni spremljevalci velikega vstajenskega praznika. Z nami je namreč učlovečeni Bog v svoji dejanski odrešitveni zgodovini, ki nam od žibelke preko križa kaže pot v poveljano življenje.

Lev Detela

Kako sem zašel med Jehove priče in kako sem se jih rešil

V reviji »Vita pastora« popisuje Paolo Nante svoje 14-letne izkušnje z Jehovimi pričami. Njegov primer nam more biti v pomoč, da kdaj ne zaidemo v njihove mreže.

Ustanovitelj Jehovih prič je Charly Russell. Leta 1876 je v starosti 24 let opustil trgovske posle in se posvetil širjenju in razlagi Sv. pisma. Oče mu je zapustil 250.000 dolarjev in z nekaterimi prijatelji je ustanovil Družbo »Stražni stolp«. Bil je prepričan, da zna samo on pravilno razlagati in razumeti Sv. pismo. Večkrat je napovedal konec sveta (1914, 1916, 1918). Umril je 31. oktobra 1916 v Texasu. Njegovo delo je nadaljeval Joseph Ruthford, ki je člane te družbe začel imenovati Jehove priče.

PRVA SREČANJE Z JEHOVIMI PRICAMI

Bilo je leta 1973. Takrat sem zvedel, da

je eden mojih delovnih kolegov član Jehovih prič. Iz radovednosti sem ga šel obiskat. Kar iznenada sem ga vprašal: »Kdo je Jehova, o katerem pripoveduješ?« Odgovoril mi je, kot bi bilo čisto nekaj naravnega: »Jehova je osebno ime za Boga. Jaz imam svoje ime, ti ga imaš in tudi Stvarnik ga ima. To je ravno Jehova!« Odgovor me je presenetil in se mi je zdel zelo logičen. Zato bi rad vedel kaj več. Kolega sem prosil, naj mi preskrbi knjige ali revije, ki govorijo o tem.

PRVA VELIKA POMOTA

O Sv. pismu doslej nisem vedel skoraj nič: o vsebini, o zgodovini njegovega nastajanja, o jeziku in o njegovem sporočilu. Kar sem sedaj bral v revijah, ki mi jih je posredoval kolega, so bile samo razlage pisateljev iz Brooklyna v ZDA, kjer je glavni sedež Jehovih prič. To ni bil pravi študij Sv. pisma.

Ker sem hotel vedeti še kaj več, sem prosil kolega, naj mi naroči dve knjigi na sedežu Jehovih prič v Rimu. Namesto knjig me je nekega večera obiskal član

S TRŽAŠKEGA

25. literarna nagrada »Vstajenje« za leto 1988

Komisija literarne nagrade »Vstajenje«, ki jo sestavljajo prof. Zorko Harej, prof. Martin Jevnikar, urednik »Mladike« Marij Maver, pesnica Ljubka Sorli in prof. Zora Tavčar, se je sestala 30. marca 1988 v Trstu na sedežu Slovenske prosvete in pregledala 19 knjig, ki so jih v preteklem letu izdali zamejski in zdovski ustvarjalci. Po temeljiti presoji se je soglasno odločila, da podeli literarno nagrado »Vstajenje« za leto 1987 Francu Sodju iz Kanade za knjigo »Pisma mrtvem bratu«, ki je izšla pri Slovenski kulturni akciji v Buenos Airesu.

Komisija je takole utemeljila svojo odločitev: Pisatelju redovniku Francu Sodju so zdravniki v jeseni 1984 povedali, da ima raka; tedaj je začel pisati pisma umrlemu bratu jezuitu, ki ga je dve leti prej pobral rak. Tako je v 27 pismih psihološko in duhovno analiziral svoje življenje, zunanje in notranje. Ob tem je prikazal domačo družino sredi bohinske narave, študijska leta, težko povojno življenje z ječo in misijonarjenjem na jugu Jugoslavije, po odhodu v tujino pa v Kanadi, Argentinu in na Koroškem. Pisatelj globoko meditira o odnosu do družbe, Boga in sveta. Pripovedovanje sega v globino in je pretresljivo, na robu med življenjem in smrtjo, kljub temu pa optimistično, ker je njegova vera zasidrana v vse njegovo bitje. Pisma so literarno izdelana, tekoča, v izbranem jeziku, kar je Sodja dokazal v drugih spisih in desetih samostojnih knjigah.

Denar za nagrado je podelila Hranilnica in posojilnica na Opčinah, za kar se ji odbor iskreno zahvaljuje.

Podelitev nagrade bo v ponedeljek 11. aprila na večeru Društva slovenskih izobražencev v Trstu. Knjiga je naprodaj v Gorici, dobila se bo tudi pri Fortunatu v Trstu.

V župnijski dvorani v Bazovici bo v nedeljo 10. aprila ob 17,30

KONCERT

Igra ansambel Synthesis 4 (25 godcev). Nastopi tudi otroški zbor Slomšek.

Nova knjiga Bojana Štiha

V Ljubljani je izšla po njegovi smrti zbirka zgodb »Kratke in izmišljene« Bojana Štiha. Vzete so iz let 1941-1945, torej iz časa revolucije. Kritič v Delu pravi o njih: »Gre za ostro, včasih jedko in groteskno razkrinkavanje prestopkov in zabod, ki so jih zagrešili posamezniki v NOB na Slovenskem — za neizprosno kritiko revolucionarnega fanatizma, zaslepljenosti, otročje vdanosti Stalinu in revoluciji. Škoda, da te zgodbe niso nastale tedaj, med NOB ali vsaj tik po njej...«

Toda bi jih takrat Štih smel objaviti?

V župnijski dvorani v Nabrežini bo tudi letos

VELIKONOČNA RAZSTAVA

na roko barvanih pirhov ter domačih slikarjev in umetniških izdelkov Bogomile Doljak. Sodelujejo tudi Jožef Volpi in Emanuela Rozza. Razstava bo odprta od Velike noči 3. aprila do Bele nedelje 10. aprila v večernih urah.

.....

Jehovih prič, ki je bil izveden v odgovorih na vsa vprašanja in vse pomisleke. Ustavil se je več ur in sicer skozi več tednov. Zdelo se je, da ima vedno pravi odgovor na vsa mogoča vprašanja in da odgovor najde vedno v Sv. pismu.

Ni pametno spuščati se v debate z Jehovimi pričami, ker so skrbno pripravljene, da odgovorijo na vse ugovore. V tem oziru imajo velike izkušnje. To je prva šola za pridobivanje novih članov.

Začuden sem bil nad tolikim znanjem in logiko. Bil sem pripravljen, da skupaj s tem izvedencem Jehovih prič proučujem Sv. pismo. Vendar to ni pravi študij Sv. pisma, ampak le na podlagi publikacij Družbe Stražnega stolpa. V Sv. pismu iščejo le tista mesta, ki naj bi potrjevala njihov nauk. Seveda, kdor kaj bolje pozna Sv. pismo, bi mogel hitro ugotoviti, da navajani odlomki nimajo nič opraviti z njihovimi trditvami in njihovim naukom.

Ker sem pokazal zadovoljiv napredek, me je »katehet« povabil, naj ga spremljam pri obiskih družin.

Zadnje pismo v slovo

Pokojni Jožek Bertolini in bratrance David ter Ivan kot volčiča na taboru

Dragi Jožek!

Pogosto sva začela tako pisati pisma, ko si še bil v Kanadi, kjer si študiral. Tokrat pa ti zadnjič piševa, čeprav si odpotoval daleč, odkoder se ne boš več vrnil.

Cankar je tako zapisal v črtici »Njen grob«, ob spominu na pokojno mater: »V mojih žilah je tekla kri, moje oči so gledale, moji možgani so mislili, v srcu pa je bila smrt.« Prav tako preživlja midva letošnje praznike, praznike življenja, ko v našem srcu bije grenka smrt. Po krvi smo bili bratrance, a v duhu prijatelji; saj smo otroštvo in mladost skupaj preživljali in veliko skupnih bodočih načrtov smo še imeli. Rana smrt pa te je od nas ločila. Pesnik F. Prešeren pravi:

Pred smrtjo ne obvarje koža gladka,
od nje nas ne odkup'jo kupi zlata,
ne odpođi od nas življenje tata
veselja hrup, ne pevcev pesem sladka.

A niti solza grenka in zlata, ki sva jo preljila, ko sva se poslavljala od tebe, ki si ležal nem, mrzel in krvav. Toda pri Vstajenju, ko sva slavila od mrtvih vstalega Kristusa, se nama je v žalostnem srcu prižgala lučka, ki naj ti večno sveti, in rekla, da se bomo videli, srečali še kdaj, saj to slovo je le trenutno, in da naju bo ob ponovnem snidenju zapet pozdravil tvoj nasme. Zbogom! David in Ivan

Sožalje

Mešani zbor »F. B. Sedej« iz Steverjana izreka iskreno sožalje svoji članici Mariji in družini Bertolini ob težki izgubi brata oz. sina.

Mešani zbor »F. B. Sedej« iz Steverjana izreka globoko sožalje svojem članu Robiju in družini Beretta ob smrti stare mame.

»Pesem mladih«

v tržaškem Kulturnem domu

V nedeljo 27. marca se je v Kulturnem domu v Trstu vršila revija otroških in mladinskih zborov »Pesem mladih«. Prihljubljena revija, vsako leto v marcu, je bila letos že osmnanjšič.

Začeli smo z mladinskimi skupinami, pevskimi, plesnimi in instrumentalnimi; nadaljevali s pevskimi in instrumentalnimi, dokler niso ostali samo pevski zbori, kar bolje ustreza značaju in programu organizatorke te pobude, Zvezi cerkvenih pevskih zborov.

Kar zadeva letošnjo revijo, se mi zdi primerno podčrtati, da so bili povsem odsotni šolski zbori in to po letih, ko je bilo na reviji več in nekajkrat večinoma šolskih pevskih skupin.

Vendar, menim, je lažje dobiti mladino v šoli kot drugod. In petje je najbolj primeren način živga glasbenega delovanja, ki ima vzgojni, umetniški in narodni pomen, zlasti če pri pouku petja upoštevamo obe sestavini, glasbeno in besedno. Pomisliti je tudi treba, da mlad človek rad nastopa. Raje se bo učil, če bo vedel, da bo tudi nastopil, da ga bodo videli in slišali starši, sorodniki, prijatelji in znanci.

Revije, kakršna je Pesem mladih, spodbujajo h gojitvi lepega petja v kulturnih domovih, v šolah in na raznih prireditvah. Pevske revije niso same sebi namen, temveč so vedno namenjene nečemu, kar ima trajnejšo vrednost. Zato vztrajajmo na tej poti in smu hvalečni tistim, ki nam

OBISKI PO DRUŽINAH

Nisem bil ravno navdušen za te obiske in za vsiljive posege v zasebno življenje družin. Vendar sem premagal odpor in spremljal svojega učitelja. Sicer pa nisem imel drugega izhoda. Če bi odklonil označevanje nevernikom, mi je bilo zagroženo, da bom uničen v bližnji bitki z Armagedon ob dnevu sodbe.

Pogosto sem bil v zadregi zaradi odločne reakcije velike večine ljudi, ki smo zvonili na njihovih vratih. Spremljevalec me je tolašil: »Ne bodi v skrbeh. Hudič ščeva ljudi, da grdo ravnaajo z nami in v Sv. pismu je napovedano, da mora kristjan trpeti preganjanje zaradi svoje vere v Jehova!«

Kasneje sem spoznal, da ljudje reagirajo tako, ker se ne morejo otrestiti vedno novih obiskov Jehovih prič. Nekateri označevalci so tako nasilni, da ne odnehaajo niti pred obojnimi prošnjami, naj jih pustijo v miru. Nič niso pomagali na vratih obešeni kartončki s prošnjo: »Prosim, ne zvoniti!« V tem primeru smo se poslužili trkanja.

potomajajo, zborom, ki so nastopili, njihovim vodjem in spremljevalcem na klavirju ter številnemu občinstvu.

Poleg zborov Slomšek (vodi Andrej Pegan), Slovenski šopek (Ljuba Smotlak), Vesela pomlad (Franc Pohajač), mladinskega zbora iz Sv. Križa (s. Angelina Šterbenc) in zborov, ki so nastali in se priključili kasneje, otroški in mladinski Zvonček (Loredana Guštin in Tone Bledenčič), Valentin Vodnik in Fran Venturini (Suzana Zerjal) in Vigred (Rosanda Kralj) sta letos prvič nastopila zbor Kresnice (s. Karmen Koren) od Sv. Ivana v Trstu in Ladja (Olga Tavčar) iz Devina.

Tudi po mnenju glasbenih strokovnjakov je bila letošnja revija v splošnem boljša od lanske. Seveda so razlike med zbori, odvisne od delovanja zborov, njihove priprave in številčnosti. Opaža se na predeku tudi v pestri izbiri programa, ki obsega narodne in ponarodele pesmi, skladbe starejših avtorjev do stvaritev na tem področju zadnjih let.

Krona letošnje Pesmi mladih je bila sklepna skupna pesem »Primorski slavčiki«, ki jo je na glasbo Antona Jobsta za to priložnost posrečeno napisal Saša Martelanc. Izvedli so jo zbori, kateri so nastopili, ob učinkoviti spremljavi harmonikarskega orkestra Synthesis 4, ki ga vodi Klavdij Furlan. Primerno spremno misel je podala Majda Legiša. Spored in izvajalce je predstavljal Janez Beličič. Z.H.

V novi službi sem se naučil tudi taktike. Če je kdo ugovarjal: »Imam že svojo vero!«, smo mu pojasnili, da nismo prišli, da bi zamenjal vero, ampak na razgovor o verskih vprašanjih. To seveda ni bilo res. Jehove priče gredo po družinah samo zato, da pridobivajo nove člane. Če je namreč kakšna oseba sprejela revije »Stražnega stolpa« in po šestih mesecih ne kaže pobene volje, da bi postala član Jehovih prič, je ukaz iz Brooklyna, naj se čas uporablja bolj koristno.

KRST

Leta 1975 sem se čutil pripravljenega za krst. Skupaj z več desetimi kandidati so me v velikem šotoru pred množico Jehovih prič postavili v prvo vrsto. Sledil je govor dobrega govornika. Potem so nas naložili na avtobus in peljali v kopalnišče, kjer smo v kopalnikah stopili v vodo. Potopili smo se v znamenje, da se popolnoma predajamo organizaciji Jehovih prič. Nekateri so se ob tisti priložnosti morali potopiti večkrat, če so prvič ostali zunaj. (Se nadaljuje)

Pastirsko pismo goriškega nadškofa

»Voce Isontina« je v zadnji številki objavila pastirsko pismo goriškega nadškofa A. V. Bommarca. V pismu napoveduje pastoralni obisk v škofiji in razlaga namen pastoralne vizitacije.

Odstop iz občinskega odbora

Prejšnji teden je goriški občinski odbor uradno vzel na znanje odstop dosedanega odbornika za javne službe in splošne zadeve, socialnega demokrata Lanfranca Zucallija. Ta je namreč nedavno prestopil iz PSDI v PSI in se seveda s tem odpovedal odborniškemu mestu. Socialne demokrate predstavlja sedaj en sam predstavnik v občinskem odboru, namreč dr. Gentile, ki skrbi za osebje.

Uradno bo odstop veljal, ko ga bo na prihodnji seji sprejel občinski svet. Ni pa še znano, kdaj se bo sestal, ker morajo sedaj vsi zadevo preveriti politične stranke večine (DC, PSDI, PSI, SSK in PRI). Socialisti bodo verjetno mesto zahtevali zase, saj se njih svetovalska skupina razširi od dosedanjih treh na pet svetovalcev (poleg Zucallija je namreč zapustil PSDI tudi načelnik svetovalske skupine Tacchinardi). Druge stranke pa gotovo s tem ne bodo soglašale, zlasti ne DC, ki pravi, da mora odbor izražati dejansko izbiro volivcev iz leta 1985, ne pa sedanjih bolj ali manj osebnih izstopov iz stranke. Vsekakor se napoveduje majhna občinska kriza, ki je ne bo lahko rešiti.

Prof. Zucalli spada med najvidnejše politične osebnosti v Gorici, saj že od vsega začetka sedi v goriškem občinskem svetu (tudi sedaj bo še ostal občinski svetovalec). Bil je dolgo vrsto let odbornik, nekaj časa tudi podžupan. Eno zakonodajno dobo je bil tudi poslanec v rimskem parlamentu. Zadnja leta je bil tudi deželni tajnik PSDI.

Izredno priznanje slikarju Andreju Kosiču

Veselo iznenadenje je pred prazniki doživel Andrej Kosič: iz Rima je prejel obvestilo, da je dobil prvo absolutno nagrado »Evropski pokal« na razstavi, ki jo je pripravil Evropski center za kulturne pobude v Rimu ob 30-letnici EGS. Razstava je bila v palači Polverosi al Tritone v središču starega Rima.

Ocenjevalna komisija je utemeljila podelitev nagrade z dejstvom, da Kosič obravnava krajino s težko ponovljivim pesniškim nabojem in ji tako, s pomočjo tenkočutnega ravnotežja barv, vlija svoje intimne občutke in emocije ter pri tem dokazuje popolno obvladanje tehnike akvarela.

Kot znano, Andrej Kosič slika predvsem kraško pokrajino. S tem je znova izpričano, kakšno bogastvo barv in občutkov lahko nudi slikarju, a tudi pesniku, naš Kras. Naše iskrene čestitke!

Novice iz Števerjana

Ni še minil mesec dni, kar smo imeli na Bukovju družinsko slavo. Zbrali smo se domači, sorodniki, prijatelji, sosede in znanci ob Johanci z Bukovja, ki je slavila 90. rojstni dan. Ker ni mogla v cerkev, je prišel domači župnik na njen dom in tam daroval sv. mašo v zahvalo. Vsi smo se z našo Ivano Klanjšček vd. Planinšček iz srca veselili in ji voščili, da bi tako čila in zdrava dočakala še stoti rojstni dan.

Pa ni bilo tako v božjih načrtih. V ponedeljek 28. marca jo je nenadoma obšla manjša slabost, zato so jo domači odpeljali v bolnišnico, kjer je že po nekaj urah, brez posebnega smrtnega boja zaspa v Gospodu.

Nuna Johana, kot smo ji po domače rekli, je v svojem dolgem življenju veliko prestala. Imela je tudi gostilno na Bukovju, zato so jo vsi dobro poznali. V zakonu je rodila dve hčeri, moža pa je izgubila še mlada. Ob napadu so Nemci zažgali njeno hišo, ki so jo nekaj let po vojni obnovili. V nemirnih povojnih časih so njeno družino napadli zlikovci, kar je tudi pustilo boleče sledove.

Na zadnjo pot smo jo spremenili na Veliko sredo popoldne. Da je bila v vasi priljubljena, je pokazala velika množica pogrebecev. Naj se spočije v Bogu, ko čaka vstajenja v domači zemlji poleg svojih dragih. Vse župnijsko občestvo izreka svojcem krščansko sožalje.

***

Tudi letos smo se v Števerjanu pripravili na Veliko noč z duhovno obnovo. Vo-

dil jō je p. Frančišek Kramberger, ki nam je obilno lomil kruha božje besede, vodil srečanja za birmance in mladinsko skupino ter za starše. Mnogi so izkoristili prilžnost in se spravili z Bogom v veliko-nočni spovedi.

Pater je tudi vodil blagoslov oljk s procesijo in euharistično bogoslužje na cvetno nedeljo, kar je ob lepem vremenu lepo uspelo. Mladinska skupina je dvakrat sodelovala pri branju pasijona na oljčno nedeljo in Veliki petek. Tudi k svoji uri čiščenja na Veliki četrtek so prišli mladi v lepem številu.

Obrede velikonočne vigilije z mašo in procesijo smo imeli v soboto zvečer na Jabzinah, kjer so nam na koncu domačini ponudili dobrot od velikonočnega blagoslova.

Za vstajensko slavo v Števerjanu je nekoliko ponagajal dež, vendar smo imeli vseeno, čeprav malce krajšo procesijo. Bogoslužje pa so tudi tokrat pri obeh mašah povzdignili pevci mešanega zbora s svojim dovršenim petjem pod vodstvom pevovodje Tomaža Tozona in organista Hermana Srebrniča.

Zdaj se pa vse župnijsko občestvo vneta pripravljata na slavo, ki bo v naši cerkvi v nedeljo 10. aprila, ko se bomo spomnili stoletnice rojstva pok. g. župnika Cirila Sedeja, velikega dobrotnika naše duhovnije. Spominsko euharistično slavo bo vodil njegov pranečak g. Andrej Sedej iz Cerknega.

5. revija pevskih zborov sovodenjske občine

Ze od vsega začetka se ta revija, poimenovana »Sovodenjska poje« vrši v organizaciji KD Sovodnje. Prvič je bila 25. febr. 1984 in je bila posvečena Dnevu slovenske kulture. Letos pa je bila 24. marca v domačem Kult. domu.

Nastopilo je šest zborov in sicer otroški zbor iz Sovodenj (vodi Sonja Pelicon), ženski zbor iz Sovodenj (Rezi Češut), mešani zbor Rupa-Peč (Zdravko Klanjšček), Sovodenjska dekleta (Sonja Pelicon), moški zbor Skala iz Gabrij (Rozina Konječić) in kot gost zbor Jezero iz Doberdoba (Ivan Klanjšček).

Zbori so izvajali pretežno skladbe domačih avtorjev. Med njimi je tudi domačin Franjo Rojč, čigar besedila navadno uglasbi Marinka Lasič-Komjanc. Letos je priredila Rojčev »Petje« in Malavašičevo »Najlepša roža«. Brez dvoma zasluži vse naše priznanje ta komponistka, saj je mati dveh otrok in z močnim vodi v Števerjanu obsežno kmetijo, pa najde še čas za petje in glasbeno ustvarjalnost ter se redno udeležuje pevskih vaj v rodni vasi.

Posamezne točke so povezovala Tamara Butkovič, Nataša Čavdek, Katja Tomasi, Katarina Kovic in Deborah Marušič. Naj dodam misel, katero sem zapisal v poročilu o drugi reviji: »Zeliti bi bilo, da bi ta krajevna revija postala tradicionalna. Ne bi bilo tudi napak, ko bi bila vsako leto posvečena kakemu kulturnemu dogodku ali našim pomembnim ustvarjalcem.« - R. D.

ZVEZA SLOVENSKE KATOL. PROSVETE GORICA

sklicuje

REDNI OBČNI ZBOR

v ponedeljek 11. aprila ob 20.30

v mali dvorani Katoliškega doma v Gorici

Uprizoritev šaloigre »Butalc«

Mladinska gledališka skupina KD Sovodnje je 4. marca v domačem Kulturnem domu izvedla krstno predstavo šaloigre »Butalc« Frana Milčinskega. Premiera je bila predvsem namenjena najmlajšim in njihovim staršem. Ponovitev je bila 13. marca istotom.

Režiser Emil Aberšek je mlade igralce pripravil, da so sproščeno podali zgodbe o Butalcih; te so med gledalci vzbudile veliko smeha in dobre volje. Nastopili so Nataša Čavdek kot župan in Tamara Butkovič kot županja, Valentina Milocco je bila policaj, Kristina Petejan zaspani pek, Marko Tomsič pa nevarni ropar Cefizelj. Prvega Butalca je igral Peter Figelj, drugega pa Magda Tomsič. Pomagala je Vilma Butkovič.

Na povabilo KDS Danica so mladi igralci šaloigro ponovili v Kult. domu na Vrhu 29. marca ter bili deležni s strani občinstva obilnega priznanja. - R. D.

Brzovjaka na De Mito

Deželno tajništvo SSK se je 31. marca z brzovjako obrnilo na poverjenega ministrskega predsednika De Mito in izrazilo željo, da bi program snujoče se vlade vseboval jasne obveze glede uzakonitve dolgo let pričakovanih in objubljenih zaščitnih določil in duhu ustave in mednarodnih obveznosti italijanske republike.

Obisk v Novi Gorici

Prejšnji teden je bil goriški občinski odbor z županom na čelu na uradnem obisku pri občinski upravi v Novi Gorici. S tem je goriška uprava vrnila lanski obisk novogoriške delegacije na goriški občini, obenem pa se je tudi poslovila od sedanjega predsednika občinske skupščine Bašina, ki odhaja na drugo mesto ob izteku svojega občinskega mandata.

Uradni del obiska je potekal na sedežu občine v Novi Gorici. Tu je najprej govoril predsednik Danilo Bašin, ki je v svojih izjavah povzel dosedanji razvoj medsebojnih odnosov. Posebej je poudaril razne pomembnejše pobude na gospodarskem in kulturnem področju, med slednjimi sodelovanje pri gledališkem festivalu Alpe-Adria. Bašin se je tudi dotaknil manjšinskega vprašanja in pozitivno ocenil sklep goriške občinske uprave za gradnjo slovenskega šolskega centra in delovanje slovenske konzulte, obenem pa še izrazil pričakovanje po globalni zakonski zaščiti za Slovence v Italiji.

Goriški župan Antonio Scarano je tudi govoril o dobri ravni medsebojnih odnosov obeh občin nekdanje skupne Gorice. Zavzel se je za trdno nadaljevanje odnosov z Novo Gorico, ki ne more sama nositi bremen za visoko raven mednarodnih odnosov. Zato se bo Gorica trudila tudi pri rimski vladi, da podpre pri SFRJ večjo podporo zvezne vlade pri obmejnem sodelovanju. Tudi goriški župan je nato obravnaval problem slovenske manjšine in se zavzel za zaščito brez privilegijev.

Goriška in novogoriška delegacija sta si nato v Solkanu ogledali zanimivo zgodovinsko razstavo Goriškega muzeja o Soški fronti iz prve svetovne vojne. V zadnjem delu obiska so bili goriški gostje pri podjetju Primex in si po kosilu ogledali še jugoslovansko carinsko postajo pri Vrtobji. Goriški župan je v spomin na dolgoletno sodelovanje in prijateljstvo izročil odhajajočemu novogoriškemu kolegu pečat našega mesta.

Na belo nedeljo, 10. aprila, se bomo v Števerjanu s slovesno mašo in spominskim slavljenjem ob 10. uri spomnili dolgoletnega župnika in velikega dobrotnika Števerjana pok. g. župnika

CIRILA SEDEJA

ob stoletnici njegovega rojstva.

Iz Beneške Slovenije

Slovensko srečanje v Čedadu

V ponedeljek 28. marca so deželni tajnik SSK Ivo Jevnikar in predstavnik Sveta slov. organizacij predsednica Marija Ferletič in dr. Damjan Paulin obiskali sedež Zveze slovenskih izseljencev iz Furlanije-Julijske krajine v Čedadu, kjer je bilo uradno srečanje s predsednikom Walterjem Drescigom, s Ferrucciom Clavoro in Renzom Matteligem.

V obširnem in prijateljskem razgovoru so predstavniki Zveze prikazali gostom bogato dejavnost organizacije, ki teži k temu, da bi vse bolj povezovala vse slovenske izseljence iz dežele, in ne le Benečane, med katerimi se je rodila. Danes povezuje 2.300 družin izseljencev, ki imajo po svetu nad 30 sekcij. V njej je prišlo do zamisli o osnovanju International Slovenian Cluba, ki naj bi povezoval zlasti ugledne in uspešne slovenske izseljence, ki bi bili pripravljene posvetiti svoje intelektualne in gospodarske sposobnosti tudi razvoju rodnega kraja. Predsednik Drescig je še omenil pomen bližnje vsedržavne konference o izseljeništvu in akcije, ki jih pripravlja Zveza.

Deželni tajnik SSK Jevnikar je poudaril zanimanje, s katerim stranka sledi delu izseljencev. Podrobno je nato orisal novi zakonski predlog o globalni zaščiti Slovencev. Beneški predstavniki so pri tem izrazili zadovoljstvo z avtorji pozornosti, ki jih besedilo posveča Slovcem v videmski pokrajini in še posebej izseljencem. Predstavnika SSO sta spregovorila o zvezah včlanjenih kulturnih in prosvetnih skupin s slovenskimi izseljenci po Italiji in po svetu. Ob tem se je razvil pogovor o možnosti medsebojne pomoči in sodelovanja.

Pastirček, april 1988

Ko se otroci po velikonočnih praznikih vrnejo v šolo, bodo že dobili aprilsko številko Pastirčka. Ta je predvsem velikonočna in pomladna. Poleg nekaterih nadaljevanj je tudi v tej številki zelo bogata Pastirčkova pošta. Našteli smo 20 pisemc ter 28 risbic Res, lepo sodelovanje otrok in njih učiteljic-učiteljev. Posebna stran je namenjena Pesmi mladim v Kulturnem domu v Trstu.

DAROVI

Za Katoliški glas: druž. Budin-Špacapan v spomin pok. Milke Krpan 50.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: prijatelji Chiare ob smrti Jožeka Bertolinija 400.000 lir.

Za Katoliški dom: V. N. 200.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: druž. Bratuž namesto cvetja na grob Irene Bolčina 50.000; ista namesto cvetja na grob pok. Jožeka Bertolinija 50.000 lir.

Za cerkev v Podgori: druž. Luis v spomin pok. Marjete R. 50.000 lir.

Za Katoliški glas: druž. Brajša, Podgora 100.000; V. N. 100.000 lir.

V spomin Jožeka Bertolinija: N. N. za slovensko duhovnijo v Gorici 25.000 in za Katoliški glas 25.000 lir.

Za SZSO-SGS: skupina Frančkovih prijateljev v spomin na pok. Jožka Bertolinija 90.000 lir.

V spomin na predrago Ireno Bolčina Bratinca: druž. Lojk za ljubljansko semenišče 100.000 lir.

Za obnovo cerkve na Opčinah: Angela Suligov v počastitev spomina moža Alojza 20.000; N. N., velikonočni dar za nove lestenice in drugo 300.000; žena Ines in otroka v spomin Valterja Valiča ob rojstnem dnevu in 40. obletnici smrti staršev 20.000; Luciano Bartoli 20.000; Marija Kristina Podobnik v spomin na mamo Marjučo 50.000 lir.

Za zbor Vesela pomlad: žena Ines in otroka v spomin na Valterja Valiča ob rojstnem dnevu in 40. obletnici smrti staršev 20.000 lir.

Za CPZ - Opčine: žena Ines in otroka v spomin Valterja Valiča ob roj. dnevu in 40. obletnici smrti staršev 20.000 lir.

Za Sv. goro: N. N. 100.000 lir.

Za misljonarja I. Stanta: N. N. 300.000 lir.

Za misljon p. V. Kosa SJ: N. N., Opčine 20.000; Danila Zerjal-Levstik 50.000 lir.

Za lačne po svetu: R. V., Gorica v spomin na Jožka Bertolinija 30.000; N. N. namesto cvetja na grob Irene Bolčina in Jožka Bertolinija 100.000 lir.

Za misljone: Karlo Grilanc 10.000 lir.

OBVESTILA

ACM Gorica vabi k maši za edinost v ponedeljek 11. aprila ob 16. uri v Zavodu sv. Družine v Gorici.

V Društvu slov. izobražencev v Trstu bo v ponedeljek 11. aprila ob 20.30 podelitev nagrade »Vstajenje«. Pred tem bo ob 20. uri odprtje razstave slikarja Borisa Zuljana.

ACM - Trst vabi na mesečno mašo za edinost, ki bo 11. aprila ob 17.30 v ulici Risorta 3.

ZAHVALA

Ob izgubi naše drage mame, babice in prababice

Ivanke Klanjšček vd. Planinšček

se iskreno zahvalujemo g. župniku Antonu Lazarju, pevskega zboru, darovalcem cvetja in v dobre namene, sosedom ter vsem, ki so na kateri koli način počastili njen spomin.

Števerjan, 30. marca 1988

Družina Planinšček

Spored od 10. do 16. aprila 1988

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slov. tiska v Italiji. 10.10 Mladinski oder: »Ukradeni mesec«. 11.00 »In mirno tavalá bi moja Pepka«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 14.10 Nediški zvon. 15.00 Nedeljski zbornik. 16.30 Športne vesti.

Ponedeljek: 8.10 Prva svetovna vojna. 9.00 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 V svetu mladim. 13.20 Gospodarski tednik. 14.10 Otroški kotiček: Glasbene pravljice. 15.00 Tolstoj: Vojna in mir. 15.10 V svetu mladim. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Harmonikar C. Rojac. 18.10 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Nediški zvon. 8.50 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Od prehrane do potrošništva. 15.00 Tolstoj: Vojna in mir. 15.15 Od prehrane do potrošništva. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Primorska poje. 18.00 A. Kokot: »Kamen molka«. Trenutek poezije.

ZBOR L. BRATUŽ - ZBOR S. IGNAZIO Gorica

Fr. Bianchini

MISSA OCTO VOCUM

(Maša za osem glasov)

Cerkv sv. Ignacija na Travniku

Nedelja 10. aprila ob 9. uri

med slovensko mašo

Sreda: 8.10 Oddaja iz Kanalske doline. 8.40 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Zenska in naš danes. 13.20 Primorska poje. 14.10 Od Milj do Devina. 15.00 Tolstoj: Vojna in mir. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 »Abalomova pripoved«. Ob novem romanu Alojza Rebule.

Četrtek: 8.10 Od Milj do Devina. 8.40 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Svet, v katerem živimo. 14.10 Na goriškem valu. 15.00 Tolstoj: Vojna in mir. 15.15 Svet, v katerem živimo. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Primorska poje. 18.00 Spomini na Alberta Rejca.

Petek: 8.10 Na goriškem valu. 9.00 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Umetnost in kultura. 13.20 Primorska poje. 14.10 Otroški kotiček: Pisani svet. 15.00 Tolstoj: Vojna in mir. 15.15 Umetnost in kultura. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Opus musicum J. Gallusa. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 8.40 Za vsakogar nekaj. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Teritorij. 14.10 Oddaja o Reziji. 15.00 Človek človeku. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Pianist Tomaž Fabec. 18.00 »In mirno tavalá bi moja Pepka«.

Kamenčki

Qui siamo in Italia e si parla solo italiano

Zgornje besede je bilo znova slišati med tekmo, ki se je odigrala med košarkarskima ekipama Segafredo Gorizia in Jadranom Farco Trst dne 21. februarja. Izrekel jih je sodnik, ki je tekmo vodil.

Ali je tak sodnik s svojim nešportnim ravnanjem še vreden, da vodi športne tekme? Nam se zdi, da ne. Zato bi vsaj slovenske ekipe morale odkloniti tega sodnika, če se še kdaj pojavi na igrišču.

(r+r)

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 18% IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo